

A kis kötet nem egyenletesen magas színvonalú, bár Orbán hatalmas versek írására készült, eldobva az ironia mankóját. De van benne pár felejthetetlen darab, mint a *Dal a szélhámos reményről*, a *Dal a test fáradtságáról*, a *Dal a teremtet világról*, a *Zsoltár* és *A rejtőző rokon*. Réz Pál írja a kötet hátsó borítóján, hogy amikor eljutott hozzá Orbán halálhíre, végigolvasta újra a dalciklust. Feltűnt neki, hogy „az első dal így végződik: »Jeges lepedőjén szeretkezni hív a két fekete nővér, Szívhalál és Agyhalál.« Szívhalál vitte el, egyetlen perc alatt” – zárja írását. Hát igen, a Költő sose lódít. És úgy hal meg, ahogy ama régi nagyok, George Gordon Byron vagy Petőfi Sándor. Vagyis végül mégis Szerb Antalnak lett igaza. A sors, amelyet a költő hordozott, és amely végül összezúzta őt, végérvényesen az életmű részévé vált. Így talán a recenzióknak is megengedett némi pátosz, hogy Orbán mestere, Vas István kissé erőszakosan felhasznált versével búcsúzzon a költőtől, hiszen ez eredetileg egy szerelmesvers, a magyar irodalom egyik legszebb és legkevésbé ismert szerelmesverse. Az olvasó pedig ne felejtse el olvasás közben azt, amit Orbán kis kötetéből tanultunk, hogy a megszólítás őt is magába foglalja, hogy ez az út minden testnek útja:

„Símulj, símulj a hajnali sugárhoz,
Mely behatol a lázas kórterembe.
A betegséggel soha se barátkozz!
Ugy nézz rá, ahogy szoktál, szem a szembe,
Mielőtt minden átalakul köddé.
Csak itt és egyszer! Soha, soha többé.”³⁰

³⁰ Vas István: „Este-hajnal”, in: uő.: *Összegyűjtött versek I. 1930–45.*, Holnap, Budapest, 2000. 111–115. o.